

Evanghelia zilei de duminică: Fiul risipitor, Dumnezeu sărbătorește

Comentariu pentru Duminica a IV-a din Postul Mare (Ciclul C). Tatăl „a alergat în întâmpinarea lui, l-a îmbrățișat și l-a acoperit cu sărutări”. Dacă vom învăța să „facem pe fiul risipitor”, vom primi mila divină și vom ști apoi să o trăim cu ceilalți și să iubim libertatea lor.

Evangelie (Lc 15,1-3. 11-32)

Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de el ca să-l asculte. Fariseii și

cărturarii însă murmurau spunând:
„Acesta îi primește pe păcătoși și
mănâncă cu ei” Atunci le-a spus
această parabolă:

„Un om avea doi fii. Cel mai tânăr
dintre ei i-a spus tatălui: «Tată, dă-mi
partea de avere ce mi se cuvine». Iar
el le-a împărțit averea.

Și, nu după multe zile, fiul cel mai
tânăr și-a adunat toate și a plecat de
acasă într-o țară îndepărtată. Acolo
și-a risipit averea într-o viață de
desfrâu. După ce a cheltuit toate, a
venit o mare foamete în țara aceea,
iar el a început să ducă lipsă. Atunci
s-a dus și s-a aciuat la unul dintre
cetățenii acelei țări care l-a trimis la
câmp să păzească porcii. Și ar fi dorit
să se sature cu roșcovele pe care le
mâncau porcii, dar nimeni nu-i
dădea. Atunci, venindu-și în fire, a
spus: «Câți zilieri ai tatălui meu au
pâine din belșug, iar eu mor aici de
foame! Mă voi ridica, mă voi duce la

tatăl meu și-i voi spune: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău. Ia-mă ca pe un zilier al tău». Într-adevăr, s-a ridicat și a mers la tatăl său.

Pe când era încă departe, tatăl l-a văzut, i s-a făcut milă și, alergând, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Atunci, fiul i-a spus: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău». Însă tatăl a spus către servitorii săi: «Aduceți repede haina cea dintâi și îmbrăcați-l! Dați-i un inel în deget și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l: să mâncăm și să ne bucurăm, căci acest fiu al meu era mort și a revenit la viață, era pierdut și a fost găsit». Și au început să sărbătorească.

Însă fiul lui mai mare era la câmp. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Atunci a

chemat pe unul dintre servitori și l-a întrebat ce este aceasta. El i-a spus: «Fratele tău a venit, iar tatăl tău, pentru că l-a recăpătat sănătos, a tăiat vițelul cel îngrășat». Dar el s-a mâniat și nu voia să intre. Însă tatăl său a ieșit și-l ruga stăruitor. El i-a răspuns tatălui său: «Iată, de atâția ani te slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Dar mie nu mi-ai dat niciodată măcar un ied ca să mă distrez cu prietenii mei. Însă, când a venit acest fiu al tău care și-a mâncat averea cu desfrânatele, ai tăiat pentru el vițelul cel îngrășat». Atunci, el i-a spus: «Fiule, tu ești cu mine totdeauna și toate ale mele sunt ale tale. Dar trebuia să sărbătorim și să ne bucurăm pentru că acest frate al tău era mort și a revenit la viață, era pierdut și a fost găsit!»»

Comentariu la Evanghelie

Dorința lui Isus de a-i mântui pe toți îi includea și pe cei cunoscuți în societate drept „vameși și păcătoși”. Atitudinea sa deschisă și plină de speranță față de aceștia a stârnit suspiciuni și murmure în rândul fariseilor. De aceea, în Evanghelia după Luca, Isus rostește celebrele parabole ale milostivirii, care dezvăluie bucuria imensă a lui Dumnezeu atunci când ne întoarcem la El cu inimă căită.

După ce povestește cum un păstor care avea o sută de oi se bucură nespus când o găsește pe cea pierdută și cum o femeie care avea zece monede se umple de bucurie când o regăsește pe cea pierdută în propria casă, Isus ne spune în această duminică parabola unui tată care avea doi fii: unul pierdut departe, într-o țară străină, și altul pierdut chiar în propria casă. Din istoria celor doi frați învățăm ce înseamnă căința și înțelegerea, iar

din mila tatălui descoperim iubirea generoasă față de libertatea celorlalți și speranța neclintită în puterea lor de a se schimba.

Pilda fiului risipitor este de o simplitate genială și are darul de a interoga fiecare conștiință. Eroarea umană clasică de a confunda fericirea cu satisfacerea fără limite a dorințelor este întruchipată de fiul mai tânăr, numit „risipitor” pentru felul nechibzuit în care își consumă moștenirea părintească. Conștient de resursele sale, fiul își hrănește în inima sa dorința de a-și urma toate capriciile, fie ele bune sau rele, fără constrângerile stabilității din casa tatălui său. Însă acea inimă lipsită de stăpânire de sine și de adevărata libertate în casa părintească descoperă rapid, risipindu-și averea într-o țară îndepărtată, că lumea exterioară îl înrobește și mai mult. Ajunge să îngrijească porcii altcuiva și, în timp de foamete, să invidieze

hrana acelor animale – necurați pentru un evreu, dar mai bine hrăniți decât el. Abia atunci iubirea tatălui, care l-a însoțit întotdeauna, începe să strălucească în întunericul sufletului său, transformându-se în dor și apoi în căință sinceră. Și astfel, „și-a venit la sine”.

În acest timp al Postului Mare, fiecare dintre noi se poate regăsi în fiul care are nevoie de convertire și iertare. Așa cum explică Sfântul Josemaría, „viața umană este, într-un anumit sens, o întoarcere constantă la casa Tatălui nostru. O întoarcere prin pocăință, acea convertire a inimii care presupune dorința de schimbare, hotărârea fermă de a ne îmbunătăți viața și care, prin urmare, se manifestă în fapte de sacrificiu și dăruire. Întoarcerea în casa Tatălui prin sacramentul iertării, unde, mărturisindu-ne păcatele, ne îmbrăcăm în Cristos și devenim frații și surorile Lui,

membri ai familiei lui Dumnezeu”
[1].

Isus ne invită, de asemenea, să trăim înțelegerea și mila tatălui din parabolă. Gesturile și atitudinile acestuia sunt profund emoționante, ilustrând atât virtuțile divine, cât și cele ale unui educator bun: tatăl respectă libertatea fiului său, fără să-l controleze, riscând astfel să-l îndepărteze și mai mult; își pune încrederea, cu o răbdare eroică, în iubirea și educația pe care i le-a oferit; de aceea, îl așteaptă în fiecare zi, privind cu dragoste spre orizont. Ca răsplată pentru mărinimia sa, tatăl își recapătă fiul prețios. Și nu îl lasă nici măcar să-și termine cererea de iertare: îl acoperă cu sărutări, organizează o petrecere în cinstea lui și îi redă, fără resentimente, statutul pierdut.

Dacă învățăm să „fim ca fiul risipitor” de multe ori, vom primi

mereu mila divină. Și atunci vom ști să trăim această milă și față de ceilalți, respectându-le libertatea, așa cum face tatăl din parabolă. Vom evita, de asemenea, să devenim asemenea fiului mai mare, care, deși rămâne în casa tatălui său, trăiește o credință lipsită de iubire și libertate. Așa cum explică Papa Francisc, „parabola se încheie lăsând finalul deschis: nu știm ce a decis să facă fiul cel mare. Iar acest lucru este o invitație și pentru noi. Această Evanghelie ne învață că toți trebuie să intrăm în casa Tatălui și să participăm la bucuria Lui, la sărbătoarea milostivirii și a fraternității. Frați și surori, să ne deschidem inimile pentru a fi «milostivi precum Tatăl nostru!» [2].

.....

[1] Sfântul Josemaría, *Este Cristos care trece*, nr. 64.

^[2] Papa Francisc, Audiență, 11 mai
2016.

Pablo Edo

---

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-fiul-
risipitor-dumnezeu-sarbatoreste/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-fiul-risipitor-dumnezeu-sarbatoreste/)
(25.03.2025)